

חנייה בכפר-ירוחם היתה ארוכה יותר מש" תוכנן. משאבת דלק אחת ציידה את כל הקטנועים בנוזל היקר. רוכבי הקטנועים, שהגיעו יחדיו למפגש, נאלצו לחכות זמן רב בתור. הם צויידו בדלק רורבי.

עייפות ניידת שלטה בדפנה הדני (17), תלמי זה מנתניה, שנסעה עם חברה החייל, משה עפרוני (21). "זוהי הפעם הראשונה שאני עושה דרך כה ארוכה על קטנוע. עייפתי, אבל כדאי", סוענת דפנה.

ההולנדי מאוט ודיני חרט (30) יצאו לדרך לפני חודשיים מהולנד, כדי לה" למרחק, שמעו במעבר מנדלבאום על המסע לאילת, עוררו תשומת לב ברכס השונה: קטנוע יאחה.

מסוכנים. הרוב עבר מעבר זה בשלום.

כלי רוח ספורטיבית

סיכם את ההשתמטות המאכזבת הנריך משלר, רופא פנימי קשיש (50), מתל-אביב, בעל למברטה 48-031: "אין להם רוח ספורטיבית. בזמנו ערכנו, אחתי ואנוכי, מסע של אלפיים קילומטרים על אופנוע. ע"י ברגנו את כל שוודיה מצפונה לדרומה. בהש"י חאה למסע ההוא הנסיעה לאילת היא טיול קטן. האנשים כאן לא רגילים לספורט." דעה דומה היה לזוג ההולנדי מאוט ודיני חרט. השניים, סטודנטים בהאג, יצאו מביתם לפני שבועה שבועות על קטנוע צי"י מסוג "אווה". מטרתם היתה המרחק. הם הספיקו לעבור את תורכיה, סוריה, הלבנון וירדן, עד שהגיעו למעבר מנדלבאום, עשרה ימים לפני תחילת המסע. הדבר הראשון שראו היתה יריעה בג'רוסלם פוטט, המספרת על המסע. הם נרשמו והופיעו בדיוק לזינוק. "זוהי דרך נפלאה", אמר מאוט חרט ההולנדי. "שמעתי שיש בארץ כמה אלפי קטנועים וחשבתי שכולם יהיו שם. אצלנו, כשיש מסע כזה, כל הדרכים מלאות." ניחמה אותו חברתו למסע, דיני: "אין דבר. אלה שנסעו הם אנשים נפלאים. הם דאגו לנו כל הזמן, תרגמו בשבילנו את ההוראות והנחו אותנו למקומות הלינה, האוכל ותחנות הדלק."

"כמעט כמו באכריה"

אחר 35 קילומטרים של כביש סלול, חמש תאוונות וכמה תקריות קלות, הגיעו 140 רוכבי הקטנועים לאילת. כאן ציפה להם יער של שלטים ועיר כמעט ריקה. משתתפי המסע לא יכלו להסתיר את שמחתם. הם מלאו את אילת ברעש של מנועים דו-טקטים, הציפו את חוף הים בכלי רכב זעירים ונוצצים. "כמעט כמו החוף באכריה", אמרה דפנה הדני, שהגיעה לאילת רכובה על קטנוע של חברה משה עפרוני, "רק שכאן יותר חם."

גם באילת ציפה לרוכבים מחנה אוהלים מבד יוטה. אולם רוכבי הקטנועים העייפים ביכרו על פניו את החול בשפת-הים. הם צפו עוד בשלושה שחלמו, חזיון הענק שערכה אילת לכבוד אורחיה, ואחר התפזרו לאורך כל החוף. "אם כבר רומנטיקה, אז רומנטיקה עד הסוף!" טענה תל-אביבית חבושת כפיה, שהבטיחה למסור את שמה כשתחזור לתל-אביב. לאור ההצלחה שזכתה לה במקום נראה שטרם הגיעה בחזרה. כתב העולם הזה, שליחה את רוכבי הי קטנועים בדרכם הארוכה, זכה לתשובות נלהבות, כששאל אותם אם היו מסכימים לערוך את המסע הזה שנית. נלהב ביותר היה אברהם בלינקברג (41), בעל מכבסה מצפת, שעבר את כל הדרך מעירו הגלילית על קטנוע ווספה 691-92. "אין דבר, 700 קילומטרים כבר עשיתי. מה זה עוד 700 ק"י לומטרים נוספים?"

הדעה האופטימית השתנתה ככל שחזרו רוכבי הקטנועים והצפינו. קלקולים בדרך חזרה, גשם שוטף שתפס את הרוכבים ליד מפגשי-אחים, קור הלילה והעייפות, שינו את מצב הרוח. "השתגעתי?" השיב השבוע רוכב קטנוע שנשאל עלידי כתב העולם הזה, אם מוכן היה לחזור על המסע. הוא היסס רגע, זכר את התשובה הנלהבת שנתן בשבוע שעבר על אותה שאלה. וסיכם: "מי יודע, מה לא עושים בשביל ספורט?"

רוכבי קטנוע חספה שצלם העולם הזה תפס אותם סה בראי הקטנוע שלהם. הסטע לאילת נתן לתף, העדיפו להתבודד מלהתבדר לפי התוכנית.

הסתערו במעלה העצמאות. עשרות רוכבי קטנוע שטפו את המורד לכיוון אילת בהרגשת רווחה — חצי הדרך לאילת כבר היתה מאחוריהם. המאמץ הקשה עמד לפני החוזרים מאילת. הם היו חייבים לעלות במעלה העצמאות במהלך נמוך. סיכם את הדרך איש סדנא: "תודה לאלו! זה היה הרבה יותר קל מאשר חשבנו." לאחר הנסיון הרב שנרכש במסעות מאורגנים קודמים ובנהירה ההמונית למיפגן חיל-האוויר בבאר-שבע, לפני כשנה, שבהם נפלו הקטנועים הקטנים קורבן לחוס ולמאמצי הדרך, היה מסע זה נקי יחסית מפגעים טכניים. הקטנועים עצמם, שהם מתוצרת איטליה ההררית, עומי דים בארץ מוצאם בפני נסיונות קשים הרבה יותר, כעליה על האלפים (3000 מטר ברציפות).

היעד היה החזיון האיילתי שלושה שחזרו מאת שלמה אופיר, בבימויה של שולמית בת-דורי, חברת קבוצ משמרי-העמק ואחותו של שר הפתוח, מרדכי בנטוב. בחזיון הענק השתתפו, נוסף על עשרות תושבי אילת, גמלים, גיפים, והזמרת ריקה זראי.